

[Johannes Jensen.]

kratiet skulde være nogen, der kunde mistænkes for at ville angribe Haandværkerstanden. Ja, jeg har ikke sigtet hverken den nuværende højtærede Socialminister eller nogen anden socialdemokratisk Minister for at ville angribe den danske Haandværkerstand, men naturligvis, naar den Slags Sager drøftes ude i Landet; saa kan der komme Ytringer frem i den Retning. Jeg maa maaske med den højtærede Formands Tilladelse opløse en lille Beretning fra et Møde, der fandt Sted i Kolding — i 1929, tror jeg, det var; Ove Rode var der-nede, og det er et radikalt Blad, der skriver det.

„Ved det store politiske Møde i Kolding i Søndags, hvor Folketingsmand Ove Rode talte, fremdrog Snedkermester Th. Thomsen, Aagaard“ — det er altsaa en radikal Haandværksmester — „Haandværkernes Synspunkt paa den samfundsmæssige Udvikling. Han sagde bl. a.: Vi har her i Landet 40 000—50 000 Haandværksvirksomheder, hvis Hovedindtægtskilde er Indehaverens personlige Arbejde. Haandværkerne ønsker kun det, at de kan faa Lov til at virke i Frihed, og de vil værgе sig imod, at Lovgivningen fratager dem denne Frihed. Det af Statsminister Stauning fremlagte Forslag til Lærlingelov vilde have slaaet Bunden bort under al fri Haandværksvirksomhed, men det fik heldigvis heller ikke Lov at passere uændret. Hvis Socialdemokraterne blev flertal, vilde det blive trange Tider for den lille selvstændige Bedrift.“

Jeg gør opmærksom paa, at det er ikke i et Venstreblad, dette staar skrevet, og det er ikke en Venstrehaandværker, der har sagt det. Hvis der skal rettes Bebrejdelser mod nogen for at ville mistænke socialdemokratiske Ministre for, at de gaar imod Haandværkets Interesser, beder jeg derfor den højtærede Socialminister om at henvende sig til det Parti, som nu er gaaet sammen med det socialdemokratiske Ministerium om at fremsætte et Forslag, der paa væsentlige Punkter afviger fra, hvad det radikale Venstre tidligere vilde gaa med til.

Socialministeren (Steincke): Den ærede Ordfører for Venstre indledede med at betone, at det var over Togtid. Hvis det ærede Medlem dermed tilsigtede at bebrejde mig, at jeg har talt saa længe, at jeg eventuelt har forhindret nogle Medlemmer i at tage med Toget, kan jeg ikke tage mod denne Bebrejdelse. Naar jeg ser ud over

Tinget, synes det heller ikke, at Talen har haft nogen Indflydelse i Retning af at holde Medlemmer borte fra Toget.

I øvrigt indledede det ærede Medlem med nogle Udtalelser om, at det vilde være meget interessant at undersøge, hvem der havde sejret under Forhandlingerne mellem Socialdemokraterne og de Radikale vedrørende Lærlingeloven, og han stillede mig det udtrykkelige Spørgsmaal, saa vidt jeg forstod ham, hvad der var Grunden til, at der gik to Aar af den nuværende Socialministers Funktionstid, før han beskæftigede sig med Lærlingeloven. Grunden dertil var den, som jeg har oplyst tidligere, at jeg havde saa travlt med den store Socialreform og forskellige andre Ting, at jeg helt maatte lade Lærlingeforslaget ligge. Der var ikke Antydning af Forhandlinger om Lærlingeloven mellem det radikale Parti og Socialdemokratiet, heller ikke Socialministeren, i de første 2¼ Aar af den nuværende Regeringsperiode. Derefter fik jeg Tid til at tage fat paa Lærlingeloven, og saa er det klart, at da jeg havde udarbejdet mit Forslag — i øvrigt uden at forhandle med nogen anden, kun ved at studere, hvad der forelaa i Forvejen, det var jo mere end tilstrækkeligt efter de mange Aars Forhandlinger —, saa forhandlede jeg ogsaa med de radikale Medlemmer af Regeringen, som vi gør om alle andre Forslag; der er ikke noget som helst mærkeligt i dette, som ogsaa den ærede Ordfører selv sagde, og det eneste, jeg protesterer imod, er, at det var under Indtryk eller Paavirkning fra det radikale Partis Side, at § 6 har faaet den Formulering, den har faaet; jeg har oplyst, hvorfor den fik den.

Med Hensyn til den tekniske Udvikling giver jeg den ærede Ordfører for Venstre Ret i, at det er vanskeligt paa Forhaand at sige noget bestemt. I nogle Fag vilde en all-round Uddannelse sikkert nu kræve længere Tid — det giver jeg ham Ret i —, end den krævede for en Snes Aar siden; paa andre Omraader kræver den en langt kortere Tid, og i det store og hele maa man vel sige, at den hidtidige tekniske Udvikling, Specialiseringen, Rationaliseringen, i hvert Fald har medført, at der ikke er nogen som helst Grund til som fast Regel at have 5 Aars Læretid, for paa talrige Omraader vil man i Praksis kunne nøjes med 4 eller 3 Aar. Men netop naar Forholdene undergaar saa stærk en Udvikling som for Tiden, netop under Hensyn dertil er det dog rimeligt i Loven at indsætte en Bestemmelse, hvorefter Socialministeren eller „man“ hvert 3die eller, hvis det ærede Medlem fore-